

Arrest

nr. 265 229 van 10 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAKKALI
Prinses Jos. Charlottelaan 71
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juli 2021 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAKKALI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juli 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Krachtens artikel 44bis§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 22.07.2010 diende u een asielaanvraag in. U verklaarde O.H. (...) te heten, geboren te zijn op 01.01.1990 te Lavington, de Keniaanse nationaliteit te hebben, en in België aangekomen te zijn op 22.07.2010. U werd diezelfde dag ingeschreven in het wachtregister.

Op 22.10.2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing "Weigering tot erkenning van de vluchtelingenstatus en weigering tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus".

Op 22.11.2010 werd er bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna. RW) een verzoek tot schorsing van de beslissing d.d. 22.10.2010 ingediend.

Op 28.01.2011 weigerde de RW u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd overgemaakt aan uw advocaat V STROOBANTS. Op 16.02.2011 werd een "Bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker" (bijlage 13 quinquies) aangetekend verstuurd naar de door u opgegeven woonplaats.

Op 18.11.2011 diende u onder de naam van O.O.G.O. (...) (geboren te Nairobi op 30.09.1987) te Elsene een "Aanvraag om machtiging tot verblijf, in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980" in. U legde hierbij een Keniaans paspoort voor.

Op 17.01.2012 deed u bij de Burgerlijke Stand van Elsene een melding van een voorgenomen huwelijk met V.A.D. (...), geboren te Kaunas (Litouwen) op 14.08.1984, van Belgische nationaliteit sinds 14.04.2000.

Op 21.03.2012 werd uw 'Aanvraag om machtiging tot verblijf, in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980' d.d. 18.11.2011 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd ter betekening overgemaakt aan uw advocaat H. Dotroppe en aan de burgemeester van Elsene.

Op 27.03.2012 trad u te Elsene in het huwelijk met mevrouw V.A.D. (...).

Op 30.03.2012 werd u ingeschreven in het Vreemdelingenregister.

Op 24.04.2012 diende u bij de gemeente Elsene een "Aanvraag tot gezinshereniging met uw echtgenote V.A.D. (...)" in. U werd in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie geldig tot 24.10.2012.

Op 21.11.2012 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart.

Sinds 03.06.2013 bent u van ambtswege uit de registers afgevoerd.

Op 24.06.2013 bent u uit de echt gescheiden van mevrouw V.A.D. (...), overgeschreven in de registers op 24.10.2013 te Elsene.

Op 13.10.2013 werd een 'Administratief verslag over controle van vreemdeling' (GE18LA 079584/2012) voor u opgesteld door de politie te Gent uit hoofde van diefstal zonder geweld of bedreiging. U stal 2 gsm toestellen uit een café en eerder in de nacht werd u betrapt op het dealen van drugs.

Op 11.05.2014 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik of vertoon van wapens.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 26.09.2014 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar uitgezonderd de voorlopige hechtenis daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal of uw vlucht te vergemakkelijken en wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was. Dit feit pleegde u op 23.11.2013. (Uitstel uitvoerbaar door vonnis d.d. 13.06.2016). (Voorlopige hechtenis = 139 dagen).

Op 26.09.2014 werd u vrijgesteld in toepassing van artikel 33 van de Wet betreffende de voorlopige hechtenis d.d. 20.07.1990.

De Correctionele Rechtbank van Gent veroordeelde u op 10.10.2014 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden waarvan 5 maanden met uitstel voor een termijn 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren (3 feiten gepleegd op 02.11.2012); aan diefstal (5 feiten gepleegd op 13.10.2012 en op 02.11.2012) en aan een roerende zaak die aan een ander toebehoort en die u gevonden heeft of die bij het toeval in uw bezit is gekomen, bedrieglijk te hebben verborgen (feit gepleegd op 04.11.2012). (Uitstel uitvoerbaar door vonnis d.d. 13.06.2016).

De Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeelde u op 18.12.2014 (bij verstek) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 6 maanden met uitstel voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk minstens een hoeveelheid cannabis van 1,3 gram in bezit gehad en verkocht te hebben, en minstens een hoeveelheid cannabis van 4,9 gram in bezit gehad te hebben met oog op verkoop (feit gepleegd op 01.02.2014) en aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk een hoeveelheid cannabis van 18,3 gram in bezit gehad en ingevoerd te hebben, en minstens een hoeveelheid MDMA van twee Xtc-pillen in bezit gehad te hebben (feit gepleegd op 07.10.2013). (Uitstel uitvoerbaar door vonnis d.d. 13.06.2016).

Op 18.06.2015 werd u opgesloten in de gevangenis van Gent uit hoofde van uw veroordeling d.d. 10.10.2014.

Op 24.07.2015 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 08.12.2015 werd u opgesloten in de gevangenis van Gent uit hoofde van uw veroordeling d.d. 18.12.2014.

Op 07.03.2016 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 08.04.2016 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Gent uit hoofde van diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, of om uw vlucht te verzekeren en diefstal.

De Correctionele Rechtbank van Gent veroordeelde u op 13.06.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, of om uw vlucht te verzekeren (feit gepleegd op 08.04.2016); aan diefstal (11 feiten gepleegd op 30.03.2016 en op 08.04.2016) en aan opzettelijke verwondingen of slagen (feit gepleegd op 23.10.2015).

Op 01.08.2016 werd uw voorlopige invrijheidsstelling d.d. 07.03.2016 ingetrokken. U werd op 13.06.2016 opnieuw veroordeeld, voor feiten gepleegd tijdens de proeftermijn.

Op 04.01.2018 stelde de Correctionele Rechtbank van Brussel vast dat de feiten die het voorwerp van het in kracht van gewijsde gegane vonnis van de Correctionele Rechtbank van Gent van 13.06.2016 en de feiten die thans voor de rechtbank aanhangig zijn en aan dat vonnis voorafgaan, samen met de eerste misdrijven de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van éénzelfde misdadig opzet en u werd bij verstek veroordeeld tot een bijkomende gevangenisstraf van 15 maanden in staat van wettelijke herhaling en met onmiddellijke aanhouding daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak en inklimming (feit gepleegd op 17.03.2015) en aan diefstal (feit gepleegd in de nacht van 26 op 27.02.2015).

De Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeelde u op 04.01.2021 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden waarvan 2 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, aangemaakt, vervoerd, aangekocht, in bezit gehad, geteeld of vervaardigd voor persoonlijk gebruik, met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd in een penitentiaire inrichting, instelling voor jeugdbescherming of een onderwijsinstelling, op de openbare weg of op welke publiek toegankelijke plaats ook, namelijk cannabis (feit gepleegd op 25.04.2020 in de gevangenis van Hoogstraten).

Sinds u in België verblijft werd u reeds zes maal veroordeeld door de Correctionele Rechtbank uit hoofde van diefstallen al dan niet met verzwarende omstandigheden, bedrieglijke verberging, opzettelijke slagen en verwondingen, inbreuken op de drugswetgeving, ook in vereniging en zelfs in de gevangenis. Een voorlopige invrijheidstelling werd ingetrokken voor het plegen van feiten tijdens uw proeftermijn en het verleende uitstel werd tot 3 maal uitvoerbaar. U bevindt zich in de strafcategorie tussen 5 jaar en 7 jaar en uw strafeinde is voorzien op 28.04.2022. De meeste feiten werden gepleegd onder invloed van alcohol en/of drugs en vonden plaats in de drugs- en uitgaansscène. U had geen woonst, werk of andere zinvolle dagbesteding. Uw inkomen verwierf u uit het dealen van drugs en het plegen van diefstallen. U lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden. U trekt duidelijk geen lessen uit deze veroordelingen en u blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Op 26.09.2014 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar uitgezonderd de voorlopige hechtenis daar u zich op 23.11.2013 schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal of uw vlucht te vergemakkelijken en wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, namelijk een geldsom van 500 euro en een miskoffertje met inhoud. De feiten zijn ernstig. U streefde louter snel winstbejag na en hield geen rekening met andermans eigendomsrechten, noch met andermans fysieke of psychische integriteit.

Op 10.10.2014 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden waarvan 5 maanden met uitstel voor een termijn 3 jaar daar u zich op 02.11.2012 schuldig had gemaakt aan 3 diefstallen op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren, namelijk 2 iPhones en een portefeuille; op 13.10.2012 en op 02.11.2012 aan 5 diefstallen, namelijk 2 Nokia gsm-toestellen, een portemonnee, een pakje Camel sigaretten en 3 portefeuilles; op 04.11.2012 aan een roerende zaak die aan een ander toebehoort en die u gevonden heeft of die bij het toeval in uw bezit is gekomen, bedrieglijk te hebben verborgen, namelijk een portefeuille. U bestelt het ene slachtoffers na het andere, al dan niet met behulp van een list. Wanneer u door security gefouilleerd werd, reageerde u agressief en verzette u zich met bedreigingen tegen uw ondervraging en fouillering. De feiten getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendommen. Zij hebben voor overlast gezorgd voor de slachtoffers en verhogten het onveiligheidsgevoel in het uitgaansleven aanzienlijk.

Op 07.10.2013 werd u op de trein komende van Den Haag richting Brussel gecontroleerd en werd u in het bezit gevonden van verdovende middelen en psychotrope stoffen, namelijk een hoeveelheid cannabis van 18,3 gram en minstens een hoeveelheid MDMA van twee Xtc-pillen. U bekende de verdovende middelen te hebben aangekocht in Rotterdam en de psychotrope stoffen in Gent, voor persoonlijk gebruik. Op 01.02.2014 maakte u zich weer schuldig aan een inbreuk op de drugswetgeving, namelijk minstens een hoeveelheid cannabis van 1,3 gram in bezit gehad en verkocht te hebben, en minstens een hoeveelheid cannabis van 4,9 gram in bezit gehad te hebben met oog op verkoop. U werd door de politiediensten op heterdaad betrapt bij een drugsdeal. U bekende de feiten en verklaarde dat u verkocht in opdracht van derden om in uw eigen drugsgebruik te voorzien. De feiten zijn ernstig en kunnen niet getolereerd worden. U diende erop te worden gewezen dat u zich niet mag inlaten met de handel in cannabis onder meer op de verslavende en nefaste werking van softdrugs waarvan het gebruik veel te vaak wordt goed gepraat. Ook deze drugs houden gezondheidsrisico's in en de sociale gevolgen van overdreven cannabisgebruik zijn niet te voorzien. U werd dan ook op 18.12.2014 (bij verstek) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 6 maanden met uitstel voor een termijn van 5 jaar.

Op 13.06.2016 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich op 08.04.2016 schuldig had gemaakt aan een diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, of om uw vlucht te verzekeren. Op 30.03.2016 en op 08.04.2016 maakte u zich schuldig aan 11 diefstallen. Diefstal van iPhones en portefeuilles in cafés is een ware plaag waartegen nietsvermoedende en uitgaande jonge mensen zich moeilijk kunnen beschermen. Deze diefstallen getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom. De wijze waarop u tewerk ging, getuigt bovendien van een zekere routine in de uitvoering die enkel kan verklaard worden doordat u intussen een ervaringsdeskundige moet zijn in het plegen van dergelijke feiten. Komt daarbij dat u er niet voor

terugdeinst om, ofwel om uw vlucht te verzekeren, ofwel omdat u ~ al dan niet onder invloed van drugs of alcohol - in conflict geraakt met uitgaande jongeren, fysiek geweld te gebruiken. Op 23.10.2015 maakte u zich schuldig aan opzettelijke verwondingen of slagen. U gaf uw slachtoffer een kopstoot naar aanleiding van een banale ruzie over een meisje. Deze feiten werden gepleegd in de uitgangsbuurt rond de Overpoortstraat te Gent.

Op 04.01.2018 werd u bij verstek veroordeeld tot een bijkomende gevangenisstraf van 15 maanden in staat van wettelijke herhaling en met onmiddellijke aanhouding daar u zich op 17.03.2015 schuldig had gemaakt aan een diefstal met braak waarbij de achterdeur van uw slachtoffer zijn woning werd geforceerd en verschillende voorwerpen werden onttrokken, namelijk een Mac Book Pro, een gouden ring met drie diamanten, een Ipad en een fototoestel. Er werd ingebroken met behulp van een koevoet en u ontving voor uw aandeel 150 euro. Op 27.02.2015 maakte u zich in de O'Reilly bar te Brussel schuldig aan een diefstal van een portefeuille. Deze feiten zijn ernstig. U bent een gewoontedief die al vaak werd veroordeeld voor soortgelijke feiten.

De Strafvorderingrechtbank van Antwerpen (hierna: SURB) kende u bij vonnis van 04.11.2019 een elektronisch toezicht en tweewekelijks een penitentiaal verlof toe, mits aansluitende residentiële opname. Zij wees de beperkte detentie af. Uit dit vonnis blijkt: "Nadat uw voetbalcarrière gestrand was, ontwikkelde u een drugs- en alcoholverslaving die escaleerde na uw relatiebreuk. Ook tijdens detentie loopt u meerdere druggerelateerde tuchtrapporten op, u volgt intussen de groepssessies middelengebruik van het CGG intra muros. U wenst via een residentiële opname definitief komaf te maken met uw ernstige verslavingsproblematiek. Na een intakegesprek bij De Kiem dat intra muros plaatsvond via Tandem, werd op 26.06.2019 per mail bevestigd dat er een principieel akkoord is voor een opname in de instelling. Uit een opname-attest van 21.10.2019 blijkt dat uw opname kan doorgaan op 10.12.2019 om 10u30. De rechtbank kent u een elektronisch toezicht toe, mits aansluitende opname. U komt oprecht en gemotiveerd over om UVJ problematiek aan te pakken, de rechtbank wenst u deze kans dan ook niet te ontnemen. Het is belangrijk dat u de richtlijnen en de adviezen van de hulpverleners strikt naleeft en opvolgt om uw traject succesvol te doorlopen. Gezien u werd veroordeeld tot onder meer de vergoeding van burgerlijke partijen verwacht de rechtbank dat u dit opneemt van zodra u hiertoe de mogelijkheid hebt." Ten gevolge van uw administratieve problemen, kon dit vonnis echter niet in uitvoering gebracht worden en bij vonnis d d. 21.12.2020 werd het daarom door de SURB herroepen.

Op 25.04.2020 werd u in de gevangenis van Hoogstraten in het bezit gevonden van cannabis, voor persoonlijk gebruik. Deze feiten zijn objectief ernstig, gelet op de verslavende en destructieve werking van de gebruikte drug. Drugs in de gevangenis zijn een ernstig probleem en de overheid doet heel veel inspanningen om hieraan te verhelpen. Zulk gedrag doet verslavingen ontstaan of houdt ze in stand, terwijl het beleid van de overheid er op is gericht de gevangenis drugvrij te houden. U werd op 04.01.2021 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden waarvan 2 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar in staat van wettelijke herhaling.

Zoals reeds vermeld, werd op 21.12.2020 het elektronisch toezicht dat u werd toegekend op 04.11.2019 door de SURB ingetrokken. Uit dit vonnis blijkt: 'Op 08.12.2020 werd het Openbaar Ministerie door de psychosociale dienst van Beveren in kennis gesteld dat voornoemd vonnis tot op heden niet in uitvoering is gebracht, gezien uw mutualiteit maar niet in orde geraakt, u ambtelijk geschrapt werd en u over geen adres beschikt. Navraag bij JWW leert dat het een langdurige procedure is om dit in orde te krijgen, temeer daar het akkoord van de Dienst Vreemdelingenzaken nodig is. Gezien er intussen een jaar verstreken is sinds het vonnis werd uitgesproken, en een opname eerstdaags niet zal gebeuren, beslist de rechtbank tot intrekking van het vonnis van 04.11.2019 waarbij het elektronisch toezicht werd toegekend. U kan wel onmiddellijk een nieuw verzoek indienen, in de hoop dat inmiddels uw situatie wordt uitgeklaard en een opname effectief kan doorgaan. Het feit dat u in april 2020 werd betrapt in het bezit van drugs, feiten waarvoor u recent voor de correctionele rechtbank diende te verschijnen, toont nogmaals aan hoezeer uw problematiek actueel is en dient aangepakt te worden. "

Tot op heden (23.07.2021) werd er nog geen nieuw verzoek ingediend.

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Er moet worden vastgesteld dat de strafrechtelijke

veroordelingen geen enkele indruk op u hebben gemaakt en dat de maatschappij moet worden beschermd tegen uw niet-aflatend crimineel gedrag.

Voorgaande wijst erop dat u de ernst van uw daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De aard van de gepleegde feiten, uw verslavingsproblematiek en het gegeven dat u reeds meermaals veroordeeld werd, maken dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare zou kunnen schaden niet uitgesloten kan worden. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Ook tijdens uw detentie werd u betrapt op het bezit van cannabis, voor persoonlijk gebruik. Uit uw persoonlijk gedrag, komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het gedrag dat u vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. De vaststelling dat u sinds uw aankomst in België reeds 6 maal veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank, wijst er op dat u geen lessen getrokken hebt uit uw eerdere veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

Op 17.06.2021 werd u tijdens een gesprek met de terugkeerbegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en dat u mogelijks de toegang tot het Belgisch grondgebied voor een bepaalde periode onttrokken zou worden. Er werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Uit de vragenlijst ingevuld op 17.06.2021 blijkt dat uw taal Engels en Nederlands is; dat u Engels en Nederlands kan lezen en schrijven; dat u sinds 2012 in België bent; dat u in het bezit was van documenten maar dat deze u destijds werden afgenomen door de politie van Turnhout; dat u toen geen adres had en ze niet terug kreeg; dat u een beenoperatie en een operatie aan de achilles had in het AZ in Sint-Niklaas die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u nog steeds herstellende bent; dat u voor u in de gevangenis belandde, woonachtig was in de Renbaanlaan 71 te Elsene; dat u gehuwd was met V.A.D. (...) maar dat u, niet officieel, gescheiden bent door de drugsfeiten; dat jullie ieder zijn weg gingen totdat uw drugsproblemen onder controle zijn; dat dit nu beter is; dat uw 2 neven in België wonen, namelijk A.H. (...), woonachtig in Brussel en M.B. (...), woonachtig in Bornem; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u familie heeft in Kenia, namelijk uw vader (O.D. (...)), uw moeder (O.R.A. (...)), uw broers (O.R. (...); O.I. (...); O.Rob. (...); O.S. (...); O.O. (...) en O.W. (...)) en uw zusters (O.Re. (...) en O.P. (...)); dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u een bakkersdiploma behaalde in de gevangenis van Wortel; dat u wat gewerkt heeft voor de familie van A. (...); dat u professioneel voetballer was, ook bij Huidenbeek en Oudegem; dat u niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u niet naar Kenia kan terugkeren omdat uw leven hier is; dat drugs uw leven vergooid heeft maar nu dat u in rehab bent u wijzer bent en u als een normaal persoon in België wil wonen en werken; dat u een bakkersdiploma heeft en aan de slag wil.

Als bijkomende stavingstukken werden volgende documenten ingediend: een attest van gevangenschap; een brief van 'De Kiem' - Therapeutisch programma voor druggebruikers; een deelcertificaat 'Cijfergegevens verwerken'; een deelcertificaat 'Gegevens beheren'; een deelcertificaat 'Papieren en formulieren'; een deelcertificaat 'Dieetprodukten bakkerij'; een deelcertificaat 'Specialiteiten gerezen bladerdeeg'; een deelcertificaat 'Taarten op basis van gistdegen'; een deelcertificaat 'broden en harde luxe'; een operatieverslag 'Orthokliniek' - Achillespeeshechting; een verpleegkundig ontslagformulier en medicatie bij ontslag.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 1 van de v/wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Op 27.03.2012 trad u te Elsene in het huwelijk met mevrouw V.A.D. (...) (geboren te Kaunas (Litouwen) op 14.08.1984, van Belgische nationaliteit sinds 14.04.2000). Uit deze relatie zijn geen kinderen geboren. U verklaarde aan de terugkeerbegeleider dat uw echtgenote u verliet ten gevolge van uw drugsprobleem maar dat jullie huwelijk nog niet officieel beëindigd werd. U wenste haar niet meer onder de ogen te komen tot u uw verslaving volledig onder controle had en u volledig clean zou zijn. Jullie leven momenteel gescheiden en u zou haar niet verteld hebben dat u in de gevangenis verblijft waardoor zij niet op bezoek komt in de gevangenis. U stelt te hopen dat de relatie nog hersteld kan worden maar u erkent dat u het wel erg bont heeft gemaakt. Deze beweringen worden door geen enkel objectief element in uw administratief dossier ondersteund. Uit het rijksregister blijkt dat jullie slechts vanaf 30.03.2012 tot 13.09.2013 ingeschreven waren op hetzelfde adres en dat jullie op 24.06.2013 uit de echt gescheiden zijn, overgeschreven in de registers op 24.10.2013 te Elsene. Mevrouw V.A.D. (...) verblijft ook niet langer in België: ze werd op 26.07.2018 afgeschreven naar het buitenland. Op 15.09.2018 werd zij ingeschreven in Libanon en op 04.11.2019 in Kenia. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat jullie relatie nog steeds een relatie hebben, laat staan dat u aannemelijk heeft gemaakt dat deze als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) is te beschouwen. Hoe dan ook, aangezien mevrouw in Kenia verblijft en u de Keniaanse nationaliteit heeft, kunnen jullie, indien ook mevrouw hiervoor te vinden is, opnieuw een gezinsleven opbouwen aldaar.

U vermeldde op het formulier hoorrecht dat u 2 neven heeft in België, namelijk A.H. (...), woonachtig in Brussel en M.B. (...), woonachtig in Bornem. De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er wordt op geen enkele manier aangetoond dat het weldegelijk om verwanten gaat, noch wordt aangetoond dat de relatie die u met één van deze familieleden zou hebben, van dien aard is dat zij zou vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen mensen zoals u die alle regels met de voeten treden en die ondanks alle geboden kansen steeds weer hervallen in crimineel gedrag waar onschuldigen het slachtoffer van worden.

U bent op 22.07.2010, toen u 22 jaar oud was, aangekomen op het grondgebied. Thans bent u 33 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 11 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Kenia, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Het gegeven dat u tussen 17.09.2013 en 04.10.2013 (13 dagen) gewerkt heeft bij DEMETER BV te Sint-Truiden en u zich bereid toont opnieuw aan het werk te gaan, is niet van dien aard om onderhavige maatregel te milderen. U heeft slechts sporadisch gewerkt op de reguliere arbeidsmarkt, het is niet zo dat er van een sterke economische binding met België gesproken kan worden. De werkervaring en de behaalde verschillende deelcertificaten: 'Cijfergegevens verwerken'; 'Gegevens beheren'; 'Papieren en formulieren'; 'Dieetproducten bakkerij'; 'Specialiteiten gerezen bladerdeeg'; Taarten op basis van gistdegen; en 'broden en harde luxe', kan alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job

in Kenia of elders. Er liggen geen stukken voor dat u in Kenia, dan wel elders, geen job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. Het gegeven dat u verklaarde dat u in rehab bent, wijzer bent, dat u als een normaal persoon in België wil wonen en werken en dat u een bakkersdiploma heeft en aan de slag wil, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer bent gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Zoals reeds vernield blijkt dat u ook tijdens uw detentie op 25.04.2020, betrap werd op cannabisbezit.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan v/el in een derde land.

Er is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Kenia, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U verklaarde in uw hoorrecht uw vader (O.D. (...)), uw moeder (O.R.A. (...)), uw broers (O.R. (...); O.I. (...); O.Rob. (...); O.S. (...); O.O. (...) en O.W. (...)) en uw zusters (O.Re. (...) en O.P. (...)) in Kenia wonen. Mevrouw V.A.D. (...) zou eveneens sinds 04.11.2019 in Kenia verblijven. U heeft er dus nog familie en/of vrienden die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Er kan aangenomen v/orden dat u er het grootste deel van uw leven verbleven heeft, u liep er dan ook ongetwijfeld school, u was er professioneel voetballer en u spreekt de taal.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U stelt in het formulier hoorrecht d.d. 16.07.2021 dat u een beenoperatie en een operatie aan de achillespees onderging in het AZ te Sint-Niklaas; dat deze operatie u belemmert om te reizen of om naar uw herkomstland terug te keren; en dat u nog steeds herstellende bent.

Om deze verklaringen te ondersteunen, legde u een operatieverslag van de 'Orthokliniek' te Sint-Niklaas voor. Hieruit blijkt dat u op 03.03.2021 een heelkundige ingreep onderging, namelijk een achillespeeshechting (indicatie: acute ruptuur) Het postoperatief beleid was een gipsatelle gedurende 2 weken en nadien een loopgips gedurende 4 weken. U diende als pijnbeleid gedurende 2 weken clexane 40mg te nemen. Het verwijderen van de hechtingen of het afknippen van de knoopjes diende na 10-14 dagen te gebeuren met een controleraadpleging na 2 weken. U legde eveneens een verpleegkundig ontslagformulier voor van uw opname van 03.03.2021 tot 03.03.2021 waaruit blijkt dat er geen wondzorg nodig was en dat u op 15.03.2021 op consultatie diende te gaan om de hechtingen te laten verwijderen. U bracht ook een lijst aan 'medicatie bij ontslag', namelijk Dafalgan Forte 1mg (4x/dag); Tradonal Odis 50mg (1x om 16u30 op 03.03 2021 en indien nodig maximum 4x/dag) en Clexane Eris Spuitampulle 40 mg (1 spuitampulle om 20u tot en met 15.03.2021).

U stelt dat u nog steeds herstellende bent, wat niet meer dan normaal is, aangezien u pas op 03.03.2021 de ingreep onderging. Maar aangezien uw strafeinde pas voorzien is op 28.04.2022, meer dan een jaar na de ingreep, is het niet onredelijk te veronderstellen dat u tegen de strafeinddatum voldoende hersteld zal zijn van deze ingreep.

Er liggen momenteel dan ook geen medische stukken voor waaruit blijkt dat u een medische behandeling dan wel medicatie nodig zou hebben die enkel in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn voor u en die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Ten overvloede wordt erop gewezen dat onderhavige beslissing enkel een beëindiging van uw recht op verblijf in België inhoudt.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van

strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“1.

Verzoeker kent een woelig verleden. Hij maakte na zijn professionele voetbalcarrière kennis met drugs en raakte hieraan verslaafd. Hij raakte vervolgens in de criminaliteit terecht en verloor zichzelf aan de verdovende middelen.

Hij ontkent niet dat de feiten waartoe hij werd veroordeeld ernstig zijn, doch hij heeft steeds verklaard dat deze gebeurtenissen ten tijde van zijn verslaving.

De meeste feiten werden immers gepleegd onder invloed van alcohol en/of drugs en vonden plaats in het drugs -en uitgaansmilieu.

Verzoeker gaf zelf toe de diefstallen te hebben gepleegd om zijn eigen druggebruik te kunnen financieren.

2.

Verzoeker kampt met een ernstige alcohol -en drugsproblematiek. Tot op heden is hij nog steeds verslaafd aan cannabis.

Verzoeker betwist dit niet en beseft wel degelijk wat de impact van een strafrechtelijke veroordeling betekent. Deze veroordelingen hebben hem tevens doen inzien dat hij nooit meer in aanraking wenste te komen met politie of justitie.

Hij doet in de gevangenis zijn uiterste best. Hij volgt het gewoon regime in de gevangenis van Beveren en mag zich er vrij bewegen. Hij heeft echter nood aan gespecialiseerde begeleiding om van zijn drugsverslaving af te geraken.

3.

De SURB van Antwerpen kende bij vonnis dd. 4 november 2019 een elektronisch toezicht en tweewekelijks penitentiair verlof toe, met het oog op een residentiële opname bij De Kiem te Gavere.

Verzoeker wenst via een residentiële opname definitief komaf te maken met zijn ernstige verslavingsproblematiek.

Hij ontving reeds de bevestiging dat er een akkoord is om zich te laten opnemen bij De Kiem.

Ingevolge administratieve problemen, kon het vonnis echter niet in uitvoering worden gebracht en werd het door de SURB herroepen.

Verzoeker kon zijn mutualiteit niet in orde brengen, juist omwille van het feit dat hij ambtelijk geschrapt werd en niet over een adres beschikt.

Desalniettemin heeft verzoeker een grote vriendenkring die de kostprijs van de residentiële opname bij De Kiem voor hem zouden willen betalen. Hij kan hiervan later in de procedure de nodige stukken bijbrengen.

4.

Een terugkeer naar Kenia zou gezien zijn zorgwekkende medische toestand een schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM stelt dat “niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM, kan lijden dat wordt veroorzaakt door een natuurlijk optredende lichamelijke of geestelijke ziekte onder artikel 3 EVRM vallen wanneer het wordt verergerd of dreigt te worden verergerd door een behandeling die het gevolg is van uitzetting of andere maatregelen waarvoor de overheid verantwoordelijk kan worden gehouden.

Volgens de rechtspraak van het EHRM is eenzelfde mate van ernst vereist opdat artikel 3 EVRM kan worden aangevoerd tegen een uitwijzing van een persoon met een ziekte die niet natuurlijk is

opgetreden, in het geval dat de ontoereikende zorg waaraan hij eenmaal uitgewezen mee te maken zal krijgen, niet het gevolg is van opzettelijk handelen of nalaten van de staat waarnaar hij wordt teruggestuurd (EHRM, 29 januari 2013, S. H. H. tegen Verenigd Koninkrijk, CE:ECHR:2013:0129JUD006036710, § 89).

Wat meer in het bijzonder de mate van ernst betreft die is vereist opdat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, volgt uit de meest recente rechtspraak van het EHRM dat die bepaling zich verzet tegen de verwijdering van een ernstig zieke persoon wanneer deze persoon het risico loopt om in de zeer nabije toekomst te sterven of wanneer er grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in de zeer nabije toekomst te sterven, zou worden blootgesteld aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, omdat hij in het land waarnaar hij wordt verwijderd geen adequate behandeling of geen toegang tot een dergelijke behandeling zou krijgen (zie EHRM, 13 december 2016, Paposhvili tegen België, CE:ECHR:2016:1213JUD004173810, §§ 178 en 183).

In diezelfde optiek moet artikel 4 van het Handvest aldus worden uitgelegd dat de verwijdering van een onderdaan van een derde land met een zeer ernstige geestelijke of lichamelijke aandoening, een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van dat artikel vormt, indien die verwijdering een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand inhoudt (zie naar analogie arrest van 16 februari 2017, C. K. e.a., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punt 74).

Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot artikel 19, lid 2, van het Handvest, naar luid waarvan niemand mag worden verwijderd naar een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan onmenselijke of vernederende behandelingen wordt onderworpen.

Het Hof heeft in dat verband geoordeeld dat, in het bijzonder wanneer er sprake is van een ernstige psychische aandoening, daarbij niet mag worden volstaan met kijken naar de gevolgen van het fysieke vervoer van de betrokkene van een lidstaat naar een derde land, maar rekening moet worden gehouden met alle aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen die uit de verwijdering zouden voortvloeien (zie naar analogie arrest van 16 februari 2017, C. K. e.a., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punt 76). '

Daarbij komt nog dat, gelet op het fundamentele belang van het verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen dat in artikel 4 van het Handvest is neergelegd, specifiek aandacht moet worden besteed aan de bijzondere kwetsbaarheid van personen van wie het psychologisch lijden, dat in geval van verwijdering zou kunnen verergeren, is veroorzaakt door foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen waaraan zij in hun land van herkomst onderworpen zijn geweest.

Derhalve verzetten artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest, zoals uitgelegd in het licht van artikel 3 EVRM, zich ertegen dat een lidstaat een onderdaan van een derde land uitwijst wanneer die uitwijzing in wezen zou leiden tot een significante en onomkeerbare verergering van de psychische stoornissen waaraan hij lijdt, zeker wanneer, zoals in casu, die verergering levensbedreigend is

5.

In casu lijdt verzoeker aan een ernstige psychische stoornis omwille van middelenmisbruik. Dit wordt de dubbele diagnose genoemd.

De combinatie maakt de behandeling moeilijker, omdat een verslaving bepaalde eigenschappen van een psychische stoornis verergert en een psychische stoornis de behoefte aan verslavende middelen kan versterken. Daarom is het belangrijk om de stoornissen gezamenlijk te behandelen.

Verzoeker zou in België residentieel kunnen worden opgenomen om zowel zijn drugsverslaving als zijn psychische stoornis te behandelen. Hij wil deze kans met beide handen grijpen aangezien hij zelf aangeeft professionele begeleiding nodig te hebben.

De continuïteit in een adequate en toegankelijke zorgverstrekking kan voor verzoeker in onvoldoende mate in Kenia verzekerd worden."

3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat

land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende Staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende Staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Er wordt nog benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, maar ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebrek aan beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting.

3.3. De verzoekende partij betoogt dat zij een woelig verleden kende, dat zij na haar professionele voetbalcarrière kennis maakte met drugs en hieraan verslaafd raakte, dat zij vervolgens in de criminaliteit terecht kwam en zichzelf verloor aan verdovende middelen, dat zij niet ontkent dat de feiten waartoe zij werd veroordeeld ernstig zijn, doch zij steeds verklaard heeft dat deze gebeurtenissen ten tijde van haar verslaving, dat de meeste feiten immers gepleegd werden onder invloed van alcohol en/of drugs en plaats vonden in het drugs- en uitgaansmilieu, dat zij zelf toegaf de diefstallen te hebben gepleegd om het eigen druggebruik te financieren. Zij vervolgt dat zij kampt met een ernstige alcohol- en drugsproblematiek, dat zij tot op heden nog steeds verslaafd is aan cannabis, dat zij dit niet betwist en wel degelijk beseft wat de impact is van een strafrechtelijke veroordeling en dat deze haar hebben doen inzien dat zij nooit meer in aanraking wenst te komen met politie en justitie.

Met voorgaand betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat de verzoekende partij een ernstig gevaar kan betekenen voor de openbare orde. Door enkel te beweren dat zij wel degelijk beseft wat de impact is van strafrechtelijke veroordelingen, dat deze haar hebben doen inzien dat zij nooit meer in aanraking wenst te komen met politie en justitie, weerlegt zij geenszins het motief dat de strafrechtelijke veroordelingen geen enkele indruk op haar hebben gemaakt. Dit motief is niet foutief, noch kennelijk onredelijk gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing dat zij op 26 september 2014 werd veroordeeld voor diefstal met geweld of

bedreiging, op 11 mei 2014 werd opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis en op 26 september 2014 in vrijheid werd gesteld, en de verzoekende partij op 13 juni 2016 veroordeeld werd voor diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging, gepleegd op 8 april 2016, voor diefstal, elf feiten gepleegd op 30 maart 2016 en op 8 april 2016 en aan opzettelijke slagen of verwondingen, feit gepleegd op 23 oktober 2015 en zij op 4 januari 2018 veroordeeld werd voor diefstal met braak en inklimming, feit gepleegd op 17 maart 2015, en voor diefstal, feit gepleegd in de nacht van 26 op 27 februari 2015, alsook gelet op de vaststelling dat de verzoekende partij op 4 januari 2021 werd veroordeeld voor het bezit van drugs in de gevangenis. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om uit deze feiten af te leiden dat de strafrechtelijke veroordelingen geen enkele indruk op de verzoekende partij hebben gemaakt.

Ook door te wijzen op haar verleden, haar drugsverslaving en het feit dat de meeste feiten gepleegd werden onder invloed van alcohol en/of drugs en plaats vonden in het drugs- en uitgaansmilieu en te stellen dat zij beseft dat de feiten waarvoor zij veroordeeld werd ernstig zijn en te wijzen op het feit dat zij toegaf dat de diefstallen te hebben gepleegd om het eigen druggebruik te financieren, toont zij geenszins aan dat niet langer zou kunnen geoordeeld worden dat zij een ernstig gevaar kan betekenen voor de openbare orde, gelet op het herhalend karakter en de ernst van de feiten. Dit te meer daar de verzoekende partij zelf aangeeft dat zij kampt met een ernstige alcohol- en drugsproblematiek en dat zij tot op heden nog steeds verslaafd is aan cannabis.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij in de gevangenis haar uiterste best doet en zij het gewoon regime volgt en er vrij mag bewegen, kan zij bezwaarlijk voorhouden dat zij haar uiterste best doet in de gevangenis gelet op haar veroordeling op 4 januari 2021 voor het bezit van drugs in de gevangenis. Bovendien toont de verzoekende partij met de loutere stelling dat zij nu haar best doet in de gevangenis, het gewoon regime volgt en er vrij mag bewegen geenszins aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft gemotiveerd:

“Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Er moet worden vastgesteld dat de strafrechtelijke veroordelingen geen enkele indruk op u hebben gemaakt en dat de maatschappij moet worden beschermd tegen uw niet-aflatend crimineel gedrag.

Voorgaande wijst erop dat u de ernst van uw daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De aard van de gepleegde feiten, uw verslavingsproblematiek en het gegeven dat u reeds meermaals veroordeeld werd, maken dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare zou kunnen schaden niet uitgesloten kan worden. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Ook tijdens uw detentie werd u betrapt op het bezit van cannabis, voor persoonlijk gebruik. Uit uw persoonlijk gedrag, komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het gedrag dat u vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. De vaststelling dat u sinds uw aankomst in België reeds 6 maal veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank, wijst er op dat u geen lessen getrokken hebt uit uw eerdere veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van straffbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.”

3.4. De verzoekende partij vervolgt dat zij nood heeft aan gespecialiseerde begeleiding om van haar drugsverslaving af te raken, dat de SURB haar bij vonnis van 4 november 2019 een elektronisch toezicht tokende en tweewekelijks penitentiair verlof met het oog op een residentiële opname bij de Kiem, dat zij via een residentiële opname definitief komaf wenst te maken met haar ernstige verslavingsproblematiek, dat zij reeds bevestiging ontving om zich te laten opnemen bij de Kiem, dat omwille van administratieve problemen het vonnis niet in uitvoering kon worden gebracht en het door

het SURB werd herroepen, dat zij haar mutualiteit niet in orde kon brengen, juist omwille van het feit dat zij ambtelijk geschrapt werd en niet over een adres beschikt, dat zij desalniettemin over een grote vriendenkring beschikt die de kostprijs van de residentiële opname bij de Kiem voor haar zouden willen betalen, dat zij hiervan later in de procedure de nodige stukken kan bijbrengen.

Zij meent dat een terugkeer naar Kenia gezien haar zorgwekkende medische toestand een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM en stelt dat de artikelen 4 en 19, lid 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zoals uitgelegd in het licht van artikel 3 van het EVRM, zich ertegen verzet dat een vreemdeling wordt uitgewezen wanneer die uitwijzing in wezen zou leiden tot een significante en onomkeerbare verergering van de psychische stoornissen waaraan hij lijdt, zeker wanneer, zoals *in casu*, die verergering levensbedreigend is. Zij stelt dat zij lijdt aan een ernstige psychische stoornis omwille van middelen misbruik, dat dit de dubbele diagnose wordt genoemd, dat de combinatie maakt dat de behandeling moeilijker is, omdat een verslaving bepaalde eigenschappen van een psychische stoornis verergert en een psychische stoornis de behoefte aan verslavende middelen kan versterken, dat het daarom belangrijk is de stoornissen gezamenlijk te behandelen, dat de verzoekende partij in België residentieel zou kunnen worden opgenomen om zowel haar drugsverslaving als haar psychische stoornis te behandelen, dat zij deze kans met beide handen wil grijpen aangezien zij zelf aangeeft professionele begeleiding nodig te hebben, dat de continuïteit in een adequate en toegankelijke zorgverstrekking voor de verzoekende partij in onvoldoende mate in Kenia kan verzekerd worden.

3.5. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij geen bewijs voorlegt van een huidige drugsverslavingsproblematiek, doch wel aangeeft dat zij heden nog verslaafd is aan cannabis.

Uit het loutere feit dat de verzoekende partij kampt met een alcohol- en drugsverslaving kan niet blijken op welke wijze dit het beëindigen van het verblijf verhindert. Waar de verzoekende partij wijst op de nood aan gespecialiseerde begeleiding en het feit dat de SURB haar bij vonnis van 4 november 2019 een elektronisch toezicht toekende en tweewekelijks penitentiair verlof met het oog op een residentiële opname bij de Kiem, dat zij via een residentiële opname definitief komaf wenst te maken met haar ernstige verslavingsproblematiek, dat zij reeds bevestiging ontving om zich te laten opnemen bij de Kiem, dat omwille van administratieve problemen het vonnis niet in uitvoering kon worden gebracht en het door het SURB werd herroepen, dat zij haar mutualiteit niet in orde kon brengen, juist omwille van het feit dat zij ambtelijk geschrapt werd en niet over een adres beschikt, dat zij desalniettemin over een grote vriendenkring beschikt die de kostprijs van de residentiële opname bij de Kiem voor haar zouden willen betalen, dat zij hiervan later in de procedure de nodige stukken kan bijbrengen, toont zij niet aan dat zij heden in België een behandeling volgt of residentieel wordt opgenomen of kan worden opgenomen, zodat zij niet aantoonde dat gelet op deze elementen het beëindigen van het verblijf kennelijk onredelijk is. Immers, zoals blijkt uit de niet-betwiste motieven van de bestreden beslissing, is het vonnis waarnaar de verzoekende partij verwijst herroepen en blijkt niet dat een nieuw verzoek werd ingediend. Het loutere feit dat de Kiem in oktober 2019 stelde dat een opname kan gebeuren op 10 december 2019 bij invrijheidsstelling na uitspraak van de Strafvuistvoeringsrechtbank doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Ook dient vastgesteld te worden dat op heden geen bewijzen voorliggen van een nieuw verzoek tot elektronisch toezicht met oog op residentiële opname of van de nodige middelen om een opname te financieren. Voorts verduidelijkt de verzoekende partij niet waarom haar verblijf, omwille van het feit dat zij nood zou hebben aan gespecialiseerde begeleiding voor haar drugsverslaving en zij een dergelijke behandeling wenst te volgen, niet kan beëindigd worden. De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet aantoonde, zelfs niet aanhaalt, dat de voor haar benodigde medische behandeling en opvolging enkel in België kan worden verkregen en niet in het land van herkomst. Zij stelt enkel dat de continuïteit in een adequate en toegankelijke zorgverstrekking voor de verzoekende partij in onvoldoende mate in Kenia kan verzekerd worden, doch beperkt zich tot een loutere bewering die zij geenszins staakt.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat zij lijdt aan een ernstige psychische stoornis omwille van middelen misbruik, dat dit de dubbele diagnose wordt genoemd, dat de combinatie maakt dat de behandeling moeilijker is, omdat een verslaving bepaalde eigenschappen van een psychische stoornis verergert en een psychische stoornis de behoefte aan verslavende middelen kan versterken, dat het daarom belangrijk is de stoornissen gezamenlijk te behandelen, dat de verzoekende partij in België residentieel zou kunnen worden opgenomen om zowel haar drugsverslaving als haar psychische stoornis te behandelen, dat zij deze kans met beide handen wil grijpen aangezien zij zelf aangeeft professionele begeleiding nodig te hebben, kan de Raad enkel vaststellen dat zij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij lijdt aan een ernstige psychische stoornis omwille van middelen misbruik. Zij

staft deze vaststelling niet en dit blijkt ook niet uit de stukken van het administratief dossier. Zij toont dan ook geenszins aan dat zij omwille van deze aandoening begeleiding nodig heeft en opgenomen dient te worden. Nu geen bewijzen voorliggen van een ernstige psychische stoornis, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat een dergelijke aandoening het beëindigen van het verblijf in de weg zou staan. In zoverre uit het dossier wel kan blijken dat er sprake is van een verslavingsproblematiek en de verzoekende partij wijst op de mogelijkheid en de wens tot residentiele opname en professionele begeleiding, wijst de Raad op wat voorafgaat.

De Raad stelt aldus vast dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de eventueel benodigde en gewenste opvolging en behandeling van haar verslavingsproblematiek enkel in België kan gebeuren en niet in het land van herkomst. Nog daargelaten de vaststelling dat de *in casu* bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar Kenia gelet op haar gezondheidstoestand omdat zij niet zou kunnen beschikken over de voor haar benodigde medische behandeling. Evenmin maakt zij met haar betoog aannemelijk dat haar gezondheidstoestand dermate ernstig of zorgwekkend is dat zij niet in staat is te reizen. Gelet op het feit dat geen bewijzen voorliggen van een ernstige psychische stoornis, is het betoog van de verzoekende partij dat de artikelen 4 en 19, lid 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zoals uitgelegd in het licht van artikel 3 van het EVRM, zich ertegen verzet dat een vreemdeling wordt uitgewezen wanneer die uitwijzing in wezen zou leiden tot een significante en onomkeerbare verergering van de psychische stoornissen waaraan hij lijdt, zeker wanneer, zoals *in casu*, die verergering levensbedreigend is, niet dienstig.

3.6. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER